

ledes, at den, der var blevet naturaliseret efter mindst 7 års ophold i landet, eller som først havde gjort sig skyldig i forseelsen efter forløbet af 3 år efter hans naturalisation, ikke skulle kunne fratages statsborgerretten. Det erkendtes dog, at bestemmelsen, navnlig med disse begrænsninger, kun kunne få betydning i forholdsvist få tilfælde; og var begge de andre lande imod bestemmelsen, ville også Norge overveje eventuelt at give afkald på den. Den danske delegation skønnede, at der på rigsdagen var mest stemning for at lade forræderiparagraffen udgå. Indenrigsministeren lagde ikke afgørende vægt på sagen, men så helst, at paragraffen blev opretholdt, eventuelt dog med en ændring, hvorefter den kun skulle kunne anvendes, når den pågældende var idømt en noget længere frihedsstraf end foreslået. De fra norsk side skitserede begrænsninger fandt ministeren ikke hensigtsmæssige.

Også spørgsmålet om, hvor lang tid en udlænding i almindelighed — bortset fra særlige tilfælde, derunder sådanne, som angår naturalisation af fremmede kvinder, der gifter sig med indlændinge — skal have opholdt sig i landet for at kunne opnå naturalisation, blev inddraget under forhandlingerne. Både i Norge og Sverige var der nogen stemning for at blive stående ved den hidtidige minimumsgrænse på 5 år i stedet for som foreslået at gå op til 7 år. Reelt betød forhøjelsen dog ingen skærpelse, da der i forvejen sædvanligvis i praksis kræves over 5 års ophold, i nogle tilfælde endda et meget langvarigt ophold, og efter at have rådslået om sagen kom begge delegationer til det resultat, at de ønskede 7 års grænsen opretholdt som det normale minimumskrav, bl. a. med henblik på opfattelsen i Danmark. Stillingen er her den, at hverken den gældende lov eller lovforslaget indeholder nogen tilsvarende bestemmelse, hvilket er en følge af den måde, hvorpå naturalisation sker her i landet. Praksis har imidlertid hidtil været den, at hvor ingen særlige forhold gør sig gældende, kan udlændinge — bortset fra skandinaver, sydslesvigere og andre, som hurtigt indledes i danske forhold —

først regne med at komme i betragtning efter forløbet af 15 år. Individuelle forhold medfører dog ofte, at fristen enten forkortes eller i enkelte tilfælde forlænges. Fra dansk side blev det oplyst, at man påtænkte en *revision af naturalisationsbetingelserne*, således at Danmark også på dette punkt — navnlig også med hensyn til opholdets varighed — såvidt muligt følger tilsvarende regler som de to andre lande.

Foruden de nævnte spørgsmål drøftedes på mødet en række detailbestemmelser, og delegationerne gav under forhandlingerne tilslutning til en del ændringsforslag, af hvilke flere tog sigte på at nærme lovteksterne mest muligt til hinanden.

Efter afslutningen af det fællesskandinaviske møde har udvalget fortsat behandlingen af lovforslaget, og man er under dette arbejde nået til enighed om i forening med indenrigsministeren at stille de nedennførte *ændringsforslag*, ved hvis udformning der er lagt vægt på, at den danske lov i størst muligt omfang bliver overensstemmende med de tilsvarende love i Norge og Sverige.

Med hensyn til spørgsmålet naturalisationslinie—erklæringslinie besluttede man sig til — omend fra flere sider med nogen resignation — at blive stående ved, hvad der oprindeligt var foreslået, altså til at følge naturalisationslinien, ligesom det sker i de to andre lande. Der er imidlertid enighed om, at de kvinder, som det i denne forbindelse drejer sig om, skal have deres andragende behandlet så let og hurtigt som muligt, hvilket bl. a. forudsætter, at der hvert år gennemføres flere naturalisationslove end hidtil. Efter indenrigsministerens opfattelse kunne der f. eks. blive tale om fire om året.

Endvidere skal nævnes, at § 9 foreslås strøget. Man kommer derved på linie med Sverige og sandsynligvis tillige med Norge.

Angående de øvrige ændringsforslag henvises til de bemærkninger, der er anført ud for hvert enkelt ændringsforslag.

Udvalget indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse* med de stillede ændringsforslag.